

Po amostari sa gloria de Deus

Traduzione dal greco in campidanese di Antioco e Paolo Ghiani.
Consulenza esegetica di A. Pinna.

11,1 Ddu'iat insaras unu malaidu, chi ddi narant Lazaru, de Betania, sa bidda de Maria, e de Marta sorri sua. 2 Custa Maria fiat cussa chi iat untu su Sinniori cun ollu de fragus e dd'iat strèxiu is peis cun is pilus suos; Lazaru, su malaidu, ddi fut fradi. 3 Custas sorriss, duncas, dd'ant mandau a narri: «Sinniori, m' s' amigu tuu est malaidu». 4 Intèndia insaras sa cosa, Gesus at nau: «Custa maladia no est po morriri, ma po amostari sa gloria de Deus, aici chi nd' arriaiat gloria su fillu de Deus». 5 Tocat a iscriri ca Gesus boliat beni a Marta, a sa sorri e a Lazaru. 6 Epuru, candu at intendiu, ca fut malaidu, tandus fut abarrau a su propriu atras duas dis in su logu anca fiat

7 Passau custu tempus Gesus narat a is iscientis: «Andeus torra a Giudea». 8 Is iscientis ddi narant: «Rabbì, imoi de pagu, is Giudeus fiant in cica de ti bociri a perda e tui ddui torras a andari?». 9 Gesus at arrespustu: «No funt doxi is oras de sa di? Chi unu caminat a de dia no imbrùchinat ca bit sa luxi de icustu mundu. 10 Ma chi unu caminat a de noti, imbrùchinat, ca issu est chentza de luxi».

11 At nau custas cosas e apustis ddis at nau: «Lazaru s' amigu nostu s' est dromiu, ma deu andu a ndi ddu scidai». 12 Is iscientis duncas dd'ant nau: «Sinniori, chi s' est dromiu, at a sanari». 13 Gesus iat fueddau de sa morti de icussu, e issus s' ant pentzau ca fueddat de s' ibàsiu de su sonnu. 14 Tandus duncas, Gesus, ddis at nau craru «Lazaru s' est mortu, 15 e deu mi ndi prexu po bosatrus ca non fia inni, aici chi potzais lompìri a crei; ma andeus anca est issu». 16 At nau, duncas, Tomasu, su chi ddi nant Allòba, a is atrus scientis impari: Andeus nosu puru a morri cun su maistu!».

17 Gesus, duncas, fut lompìu e at agatatu a Lazaru, giai de patru dis in sa tumba. 18 Tocat a iscriri ca Betania fut acanta de Gerusalemi, a una bona mes' ora de caminu. 19 e medas Giudeus fiant bennius a domu de Marta e de Maria a ddas contzolari po su fradi. 20 Candu duncas Marta at intendiu ca fiat benendi Gesus, fut bessia a dd'atobiai; Maria, inveceis, fut abarrada setzia in domu. 21 At nau, duncas, Marta a Gesus: «Chi tui fias istètiu inno, fradi miu non si fiat mortu. 22 Mancai siat, sciu ca totu cussu chi pedis a Deus, Deus ti ddu donat». 23: «Fradi tuu at a arresuscitai», ddi narat Gesus. 24 Ddi narat Marta: «Custu ddu sciu, ca at a arresuscitai in s' arresurrezzioni, in s' urtima di». 25 Dd'at nau Gesus: «Seu deu chi dongiu s' arresurrezzioni e sa vida. Chini creit a mimi, fintzas e chi si morit at a biviri, 26 e donniunu chi bivit e creit a mimi no at a morri mai. Ddu creis custu?». 27 Ddi narat: «Eia, Sinniori - ddi narat - deu creu ancora ca tui ses su Messias, su chi benit in su mundu».

28 At nau custas cosas e nd' est andata a tzerriai a Maria, sa sorri, e dd'at nau a icusi: «Est lompìu su Maistu e mandat a ti tzerriai». 29 Issa, insaras, comentì at intendiu, si nd' est pesada illuegu e est andata anca fut issu. 30 Ca Gesus non fiat ancora lompìu a sa bidda, ma fiat ancora in su logu innu dd'iat obiau Marta. 31 Is Giudeus duncas chi fiant in domu cun issa po dda contzolari, biendi ca Maria si ndi fut pesada de pressi e nci fut bessia, dd'at sodigada, pentzendi ca andat a sa tumba, a prangiri inni. 32 Maria, duncas, comentì est lompia a innu fiat Gesus e dd'at biu, si nci dd' est getada a peis e dd'at nau: «Sinniori, chi tui fias inno, fradi miu non si fiat mortu!». 33 Gesus, duncas, comentì dd'at bia prangendi, e prangendi fiant is Giudeus puru chi fiant bennius cun issa, s' est sentiu meda in coru e s' est arrennegau, 34 e at nau: «Innu dd' eis postu?». Ddi narant: «Sinniori, beni e castia!». 35 A Gesus, insaras, dd' est moviu su pran-

tu. 36 Is Giudeus, duncas, narant: «Castia, comentì ddu stimat!». 37 Ma unus cantu de issus narant: «Giai chi at abertu is ogus a su tzurpu, non podiat fari chi fintzas e icustu non s' essat mortu?»

38 Gesus, duncas, ancora sentiu in sei, lompit a sa tumba. Fiat una gruta e ddu'iat una perda posta in pitzus. 39 Gesus narat: «Pesaindi sa perda!». Ddi narat Marta, sa sorri de su mortu: «Sinniori, est giai fraghendì, ca est sa de patru dis». 40 Ddi narat Gesus: «Non t'apu nau ca, chi as a crei, as a biri sa gloria de Deus?». 41 Nd'ant pesau duncas sa perda. Insaras Gesus at pesau is ogus in artu e at nau: «Babbu, torru grazias a tui ca m' as ascurtau. 42 Deu gei ddu scidia ca tui m' ascurtas sempri, ma dd'apu nau po sa genti chi est innoi a ingiriu, poita lompant a crei ca ses tui chi m' as mandau».

43 At nau custas cosas e at tzerriau a boxi manna:

«Lazaru, bessindi a foras!»

44 Su mortu nd' est bessiu trogau peis e manus cun fascas e sa faci arretrogada cun d' unu mucadori. Gesus ddis narat: «Sciollein-deddu e lassai ddu andai».

45 Medas de is Giudeus, duncas, chi fiant bennius a domu de Maria, e chi ant biu su chi iat fatu, ant cretiu a issu. 46 Ma unus cantu de issus ndi funt andaus a domu de is Fariseus e ddis ant nau su chi at fatu Gesus. 47 Is predis maioris e is fariseus, duncas, ant fatu pinnigai su Sinedriu e narant: «Ita faeus? Cust'omini est faendi sinnalis medas. 48 Chi ddu lassaus sighiri aici, totus dd'ant a crei, e ant a benni is Romanus e ant a isperdiri su logu santu nostu e sa nazione nostra». 49 E unu de issu, Caifas, sendi predi maiori de s' annu, ddis at nau: «Bosatrus non cumprendeis nudda, 50 e non considerais ca cumbenit chi morgiat unu feti po su populu e non chi siat isperdia totu sa nazione». 51 Custu pero no dd'at nau de sei sua, ma sendi predi maiori de s' annu, at profetau ca Gesus depiat morri po sa nazione, 52 e non po sa nazione feti, ma po pinnigai totu a unu is fillus de Deus ispainaus. 53 De sa di, duncas, ant detzidiu de ddu bociri.

54 Gesus, duncas, non caminat prus a craru in mesu de is Giudeus, ma si nd' est andau de inni a is partis acanta de su desertu, a una citadi chi ddi narant Efraim, e est abarrau inni cun is iscientis. 55 Fiat insaras acanta sa Pasca de is Giudeus, e medas, de icussas partis, funt artziaus a Gerusalemi innantis de sa Pasca po si purificai. 56 Custus, duncas, cicant a Gesus e sendi in su tempru si narant de pari a pari: «Ita si ndi parit? No at a benniri a sa festa?». 57 E is predis maioris e is fariseus iant donau cumandu: chi unu scidiat innu fiat a ddu dennuntzai, po dd' arrestai.

TU LO DICI

Domenica 17 marzo - Gv 11,1-57

Pro sa gloria de Deus

Traduzione dal greco in logudorese di Socrate Seu.
Consulenza esegetica di A. Pinna

11,1 B' aiat assora unu chi fit malàidu, Làzaru de Betania, de sa 'iddha de Maria e de Marta sa sorre de issa. 2 Maria fit sa chi aiat untu su Signore cun ozu profumadu e chi l' aiat frobbidu sos pes cun sos pilos suos e-i su chi fit malàidu fit Làzaru, su frade. 3 Sas sorres, duncas, li mandhèin a narrer: «Signore, abbàida chi s' amigu tou est malàidu». 4 Assora, candho l' intendhèit, Gesùs nerzèit: «Custa maladia no est pro morrer, ma pro sa gloria 'e Deus, a tales chi pro mesu 'e issa si torret gloria a su Fizu e Deus». 5 Gesùs cheriat bene a Marta e a sa sorre de issa e a Làzaru. 6 Epuru, candho intendhèit chi fit malàidu, si tratenzèit tandho duas dies in su logu innè fit.

7 Pustis de-i custas cosas, narat a sos dischentes: «Torremus a Giudea». 8 Li naran sos dischentes: «Rabbì, propiu como ti fin chircendhe pro t' apedrigare sos Giudeos e tue che torras a incùe?». 9 Rispondhèit Gesùs: «No b' at doighi oras in su die? Si unu caminat su die no tram-bucatu, ca 'idet sa lughe de-i c u s t u mundhu; 10 ma si unu caminat su note tram-bucatu, ca isse est c h e n a lughe».

11 Custas cosas nerzèit, e apustis de-i custu lis n a r a t : «Lazaru s' a mi gu nostru si c h ' e s t drommidu, ma eo andho a ndhe l' ischidare». 12 Li nerzèin assora a sos dischentes: «Signore, si si ch' est drommidu, at a esser salvu». 13 Gesùs pero aiat faeddhadu de sa morte, de isse; cuddhos invetzes creian chi fit faeddhendhe de su drommire 'e su sonnu. 14 Tandho lis nerzèit ladinu Gesùs: «Làzaru si ch' est mortu, 15 et eo so cuntentu pro 'ois chi no fia innè, a tales chi giompedas a creer; ma andhemus a sa 'e isse». 16 Nerzèit duncas Tomas, su chi li naraian «Copiolu», a sos àteros dischentes: «Andhemus nois puru a morrer paris cun isse».

17 Candho giompèit, duncas, Gesùs l' agatèit chi fit giai bator dies in sa tumba. 18 Betania fit a una mes' ora 'e caminu acurtzu a Gerusalemme. 19 Meda 'e sos Giudeos fin bennidos a sa 'e Marta e Maria a las cunfortare pro su frade. 20 Marta, duncas, candho intendhèit chi fit benzendhe Gesùs, andhèit a l' abbojare. Maria, invetzes, si ndh' istèit setzida in domu 21 Li nerzèit, duncas, Marta a Gesùs: «Signore, si tue esseres istadu innoghe, frade meu no diat esser mortu. 22 Ma isco fintzas como chi su chi as a pedire a Deus, isse ti l' at a dare». 23 Li narat Gesùs: «At a resusitare, frade tou». 24 Li narat Maria: «Giai l' isco, ch' at a resuscitare in sa resurrezzione 'e s' ùlma die». 25 Li nerzèit Gesùs: «Eo so sa resurrezzione e-i sa vida; chie creet in me, fintzas si morzat, at a biver. 26 E onzunu chi bivet e chi cretat in me, no at a morrer in eternu. Bi crees tue a-i custu?». 27 Li narat issa: «Sì, Signore, eo b' apo crètidu chi tue ses su Messias, su Fizu 'e Deus, chi deviat benner a su mundhu».

28 Custu nerzèit, e andhèit a giamare a s' a cua a Maria sa sorre e li nerzèit: «Ch' est su Mastru innoghe, e ti cheret». 29 Cuddha, assora, candho l' intendhèit, si ndhe pesèit in presse e benzèit a sa 'e isse. 30 Ancora Gesùs no fit giompidu a sa 'iddha, ma fit galu in su logu a innè fit bennida a l' abbojare Marta. 31 Sos Giudeos, duncas, chi fin cun issa in sa domo e la fin cunfortendhe, candho 'idèin chi Maria si ndhe fit pesada in presse e che fit bessida, li ponzèin fatu, cretendhe ch' issa esseret istada andhendhe a sa tumba, a piangher inie. 32 Maria, duncas, candho 'enzèit a innè fit Gesùs e lu 'idèit, si 'etèit a pes suos, nerzèndheli: «Signore, si tue esseres istadu innoghe, frade meu no diat esser mortu». 33 Gesùs, duncas, comentè la 'idèit pianghendhe, e pianghendhe sos Giudeos chi fin bennidos paris cun issa, s' airèit intro 'e isse e s' iscunvoltèit 34 e nerzèit: «Innè l' azis postu?». Li naran: «Signore, beni a bider». 35 Pianghèit, Gesùs.

36 Naraian duncas sos Giudeos: «Abbàida comentè li cheriat bene». 37 Tzertosunos de issos pero nerzèin: «No podiat custu, ch' at abertu sos ojos a su tzeugu, fagher mediu puru chi custu no esseret mortu?». 38 Assora Gesùs, torra iscunvoltadu intro 'e isse, 'enit a sa tumba. Fit una gruta e b' aiat una pedra subra. 39 Narat Gesùs: «Pesàdendhe sa pedra!». Li narat Marta, sa sorre 'e su mortu: «Signore, giai pudit, chi est sa 'e bator dies». 40 Li narat Gesùs: «No t' apo nadu chi si crees as a bider sa gloria 'e Deus?». 41 Ndhe pesèin duncas sa pedra. Gesùs assora pesèit sos ojos a chelu e nerzèit: «Babbu, ti torro grazias ca m' as aiscultadu. 42 Eo ja l' ischia chi tue m' aiscultas sempre, ma l' apo nadu pro sa zente ch' est inghiriada, a tales chi bi cretan chi m' as imbiadu, tue».

43 E daghi nerzèit custas cosas, giuilèit a boghe manna: «Làzaru, 'èssindhe a fora!». 44 Ndh' essèit, su mortu, ligadu manos e pes cun fascas, e-i sa cara imboligada in d- unu telu. Lis narat Gesùs: «Isolvèdelu e lassàdelu andhare!».

45 Meda 'e sos Giudeos, duncas, chi fin bennidos a sa 'e Maria e aian bidu sas cosas ch' aiat fatu, cretèin in isse. 46 Tzertosunos de issos pero andhèin a sa 'e sos fariseos e lis nerzèin sas cosas ch' aiat fatu Gesùs. 47 Sos satzertotes mazores e-i sos fariseos, duncas, reunèin su sinèdriu e naraian: «Ite faghimus, ca cust' òmine òberat meda signos?». 48 Si lu lassamus gai, totugantos an a creer in isse e an a benner sos Romanos e an a distruer su logu e-i sa nazione nostra». 49 Ma unu 'e issos, Càifas, chi s' annu fit su prus in altu 'e sos satzertotes mazores, lis nerzèit: «Bois no cumprendhides nuddha 50 e no considerades chi bos cumbenit chi un' òmine ebbia morzat pro su pòpulu e no perat totuganta sa nazione». 51 Pero custu no lu nerzèit de perisse, ma sendhe su prus in altu 'e sos satzertotes mazores profetèit, chi Gesùs deviat morrer pro sa nazione, 52 e no pro sa nazione ebbia, ma fintzas pro aunire sos fizos de Deus ispartos». 53 Dae sa die, duncas, detzidèin de lu 'ochire.

54 Assora, Gesùs no caminaiat prus in cara a totu in mesu a sos Giudeos, ma si ch' andhèit dae incùe a sa cussorza acurtzu a su desertu, a sa tzitade chi li naraian Efraim, e inie abarrèit cun sos dischentes. 55 Fit acanta sa Pasca 'e sos Giudeos e meda zente 'e sa leada pighèit a Gerusalemme innanti 'e sa Pasca pro si purificare. 56 Chircaian, duncas, a Gesùs, e naraian sos unos cun sos àteros, sendhe in su tempiu: «Ite pessades? Chi propiu no ch' enzat a sa festa?». 57 E-i sos satzertotes mazores e-i sos fariseos aian dadu s' òrdine chi si calicunu aèret ischidu innè est, l' aèret denuntziadu, a tales de l' arrestare.

William Congdon (Providence 1912 - Milano 1998),
Ego sum resurrectio, 4 (1960).

Tra i primi ad entrare nel campo di Bergen Belse, fu battezzato ad Assisi, e per un certo periodo dipinse solo soggetti religiosi.
www.congdon.it